

[Madsen-Mygdal.]

maa sagkyndige Skønsmænd til at afgive. Jeg havde ikke troet, at den højtærede Justitsminister var af samme Opfattelse, at Landsretterne kan bebyrdes med at være Appellinstans i disse mange, disse utallige, disse Tusinder af Tvivlsspørgsmaal, som vil rejse sig, og jeg tror, det vil vise sig ganske uigennemførligt, hvis man vil gøre Landsretten til Appellinstans paa dette Omraade.

Den højtærede Justitsminister svarede mig, saa vidt jeg hørte det, ikke paa min Beklagelse over, at egentlige Lovregler ogsaa i dette Lovforslag — det er ikke noget nyt — er henlagt til Forslagets Bemærkninger. Jeg vil sætte Pris paa, om den højtærede Justitsminister herfra vil udtale sig om, hvorvidt han er enig med mig i den Opfattelse, at de egentlige Lovregler altid bør findes i Lovforslaget og ikke i de Bemærkninger, der knytter sig til Lovforslaget.

Men i Bemærkningerne til dette Lovforslag er der jo gjort en Sondring mellem egentlige Laan og Kreditgivning. Nu fastslog den højtærede Justitsminister som givet, at en Haandværker, der vil blive ruineret, hvis han ikke faar sit Tilgodehavende, selv om det er gaaet over til at blive et egentligt Laan, vil blive beskyttet i Henhold til Paragraffen om, at der skal nægtes Henstand, naar Fordringshaveren ikke kan taale det, og ligeledes, at de gamle, der kun har en Obligation i Ejendommen at leve af, ogsaa vil blive beskyttet. Men det kan den højtærede Justitsminister nu ikke garantere, for det vil bero paa det Skøn, som Fogeden udøver, og som ganske sikkert vil falde meget forskelligt ud og medføre meget stor Vilkaarlighed paa Grund af den Uensartethed, hvormed Afgørelserne falder.

Men jeg forstaar af den højtærede Justitsministers Udtalelser angaaende Haandværkerne, at hvis Haandværkeren ikke har sikret sig sit Tilgodehavende ved et egentligt Laan, men det er bare et Tilgodehavende, der staar i hans Bøger, er han i hvert Fald sikker paa, at saa bliver der ikke skredet ind mod ham, han kan naar som helst gøre Eksekution hos Skyldneren, saa gælder denne Lov ikke. Dette forekommer mig at være en Urimelighed, en uligelig Behandling af forskellige Haandværkere, og derfor har jeg ogsaa tilladt mig at gøre opmærksom paa det, og jeg ser ikke, at den højtærede Justitsminister har imødegaaet, hvad jeg i saa Henseende har anført.

Den højtærede Justitsminister advarede mod at tale for meget om, at dette kunde

skade Realkreditte; Justitsministeren opløftede en advarende Pegefinger, og det var jo aabenbart ment saaledes, at vi helst skulde tale saa lidt som muligt om dette Forslag; vi skulde bare vedtage det, saa skete der ingen Skade. Jeg vil dertil sige, at jeg tror ikke, det har saa meget at sige, om vi her i Rigsdagen stikker Hovedet i Busken, eller vi ser Forholdene, som de er. Ude omkring i alle de Kredse, der har Interesse i dette Forhold, vil Behandlingen af denne Sag blive fulgt med Opmærksomhed; det gælder ikke saa meget, hvad der siges her fra Talerstolen, det betyder ikke saa meget, men hvad der bliver vedtaget, og hvordan de faktiske Tilstande bliver, efter at en saadan Lov er vedtaget; og det forekommer mig nu, at det ved Behandlingen af Forslag med saa uoverskuelige Konsekvenser som dette Forslag dog vistnok er rigtigt, at vi taler ud med hinanden derom — naar Forslaget først er vedtaget, og vi saa opdager, at der opstaar Konsekvenser og Følger, som vi ikke tænkte os, er det for sent. Derfor vil jeg tillade mig at tale rent ud og aabent ud om den store Fare, der knytter sig til Forslaget, og jeg tror ikke, den højtærede Justitsminister har Ret i; at vi skal tale sagte om det, for det betyder ikke noget overfor Børsen og Laanemarkedets Vurdering af Obligationerne; det er det faktiske, der vedtages, der har Betydning, og ikke, hvad der bliver sagt.

Jeg maa ogsaa sige, at jeg ikke føler mig beroliget ved hverken den højtærede Justitsministers eller det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsens Udtalelser om dette Forslags Overensstemmelse med Grundloven, og jeg mener, det bliver nødvendigt ved den fortsatte Behandling af denne Sag, at der i saa Henseende fra virkelig sagkyndig Side fremkommer Udtalelser til Belysning af denne meget vigtige Side af Sagen.

Sluttelig har jeg et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Hans Hansen, der i Gaar udtalte, at hvis Ejendomsskatterne gik ned, saa vilde det bare betyde, at saa fik Landbruget straks mere Gæld, og derfor var det hans Opfattelse, at Ejendomsskatterne skulde holdes oppe for at forhindre, at Landbruget fik for megen Gæld. Jeg maa sige, at det er en højst ejendommelig Opfattelse. Ikke at jeg vil sige, at den er forkert, for det er den ikke; hvis Ejendomsskatterne bliver saa høje, at de betyder Renten af hele Landbrugets Værdi, er det ganske rigtigt, at saa kan der ikke laanes noget som helst i Landbruget, og det er for saa vidt rigtigt, at man ved en høj Ejendomsbeskatning og stadig Forhøjelse af